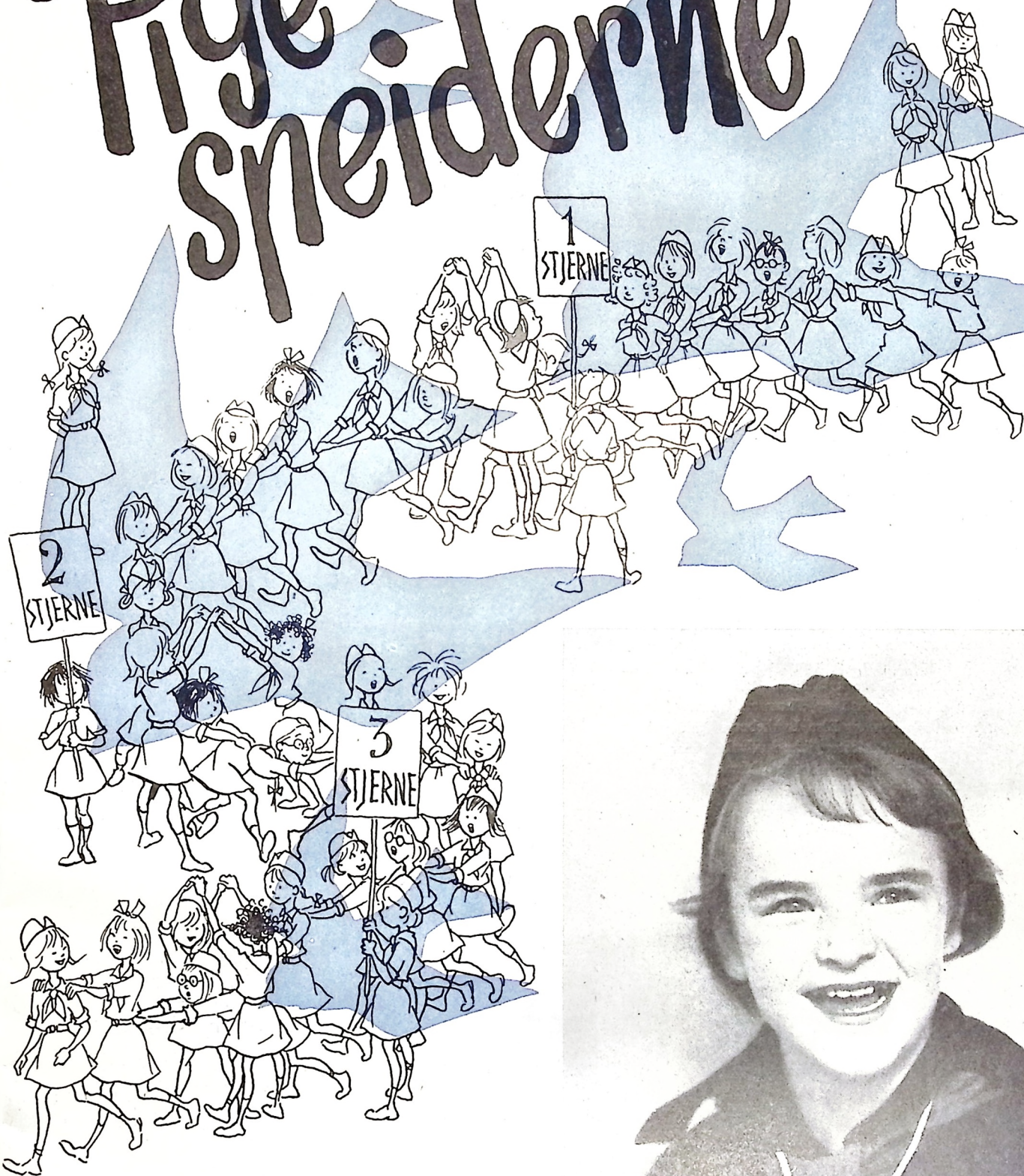

Pige- spejderne

FØRERSTÆVNE PÅ RYEKOL

Blåmejse- arbejdet har bestået i 25 år

I denne måned fylder blåmejsearbejdet 25 år. Jeg mindes i den anledning en lille rund blåmejse, der kom op til en skolekammerats mor for at opnå, at kammeraten måtte komme med i flokken. „Jamen, hvad er det da egentlig for noget at være blåmejse?“ spurgte moderen. Den lille så lidt betuttet ud, og man kunne se, at tankerne vrimlede rundt i hendes hoved, — men pludselig slog hun ud med armene og svarede: „Det er sjovt — og det er noget så dejligt!“

Og gennem alle de mange år synes jeg, at alle de små flokke af det lille folk, som jeg har mødt på min vej, har set ud, som om de havde det netop sjovt og noget så dejligt!

Vi ønsker alle blåmejser i Danmark til lykke med et jubilæum, som de er aldeles ligeglade med, — og sender en venlig hilsen til det energiske blåmejseudvalg, som vi her bringer et ikke helt aktuelt billede af. Det er fra venstre: Hanna Flensborg Thomsen, Emmy Houby, Sarah Egmosen Hansen og Else Lykkeberg. Imidlertid er Sarah Egmosen kaldet Moster, ikke i udvalget mere, efter at hun er gået over i kløverarbejdet. Men Moster har arbejdet så længe med i blåmejseudvalget, så vi vil se stort på, at hun på jubilæumsdagen er med på billedet, hvor hun strengt taget ikke hører med mere!

På Ryekol er 18.—19. september afholdt et vellykket stævne for førere fra Midtjyske distrikt. Vor udsendte fotograf fangede tre af korpsets kendte hoveder; fra oven: distriktschef *Lis Bach-Olsen*, divisionschef *Karen Prior*, distriktschef *Merete Kloch*.

Spejderen

SER PÅ NATUREN I NOVEMBER

★

Med megen møj og besvær har landmanden efter den våde sommer fået sit korn i hus. Siden har han efterårsplojet markerne, og han har allerede tænkt på næste år ved at så vintersæden. I november måned fortæller et grønt skær over markerne, at vintersæden har spiret.

I skoven har løvtræerne afsluttet deres vinterforberedelser; først falmede skoven, nu har løvtræerne kastet både blade og frugter, og skovbunden er dækket af et tykt lag visent løv, der virker lunende og beskyttende for de dyr og planter, der må tilbringe mørke- og kuldetiden i jorden.

Med de nøgne stammer og grene træder træernes karakteristiske vækstform tydeligt frem. Læg mærke til bogens lidt strittende kviste, egens mere krogede, korte grene og birkens lette, hængende skud. Gør jeres iagttagelser over træer, der vokser i den regelmæssigt plantede skov, og træer, der har fået lov til at udvikle sig frit til alle sider. I vil da opdage, at en fritvoksende bøg udmærket godt kan have en kort stamme og en stor, hvælvet, kuppelformet krone, og at en eg, der har vokset „i geled“, ikke altid er så kort, kroget og tyk, som eventyr og historier vil gøre den til.

Langs grøftekanten vil I kunne se friske bladrossetter af planter som kongelys, storkenæb, slangehoved, vejbred og visse tidselarter. Disse rosetter stammer fra frø, som har spiret i foråret; frøene har ikke nået at danne en blomsterbærende plante straks, men har kun formået at danne en bladrosset, som er plantens overvintrende del, og som bevares grøn trods kulde og mørke, is og sne. I bladrossettens midte findes en knop, hvorfra væksten fortsættes det følgende forår, og som danner plantens blomsterbærende (og dermed frugtbærende) skud. Bladrossetterne har ofte deres blade ordnet på en smuk og yderst hensigtsmæs-

sigt måde: de ældste nederst og længst ud til siderne, de yngste i midten, så alle får nydt lyset og tillige den lunhed, der er nærmere jordoverfladen sammenlignet med temperaturen højere oppe.

Prøv, om I kan finde nogle af disse bladrossetter. Tegn dem, skriv op hvor og hvornår I har set dem, hvornår de bliver dækket af sne, hvornår vækstknoppen næste forår påny begynder at vokse, og hvorledes planten derefter udvikler sig.

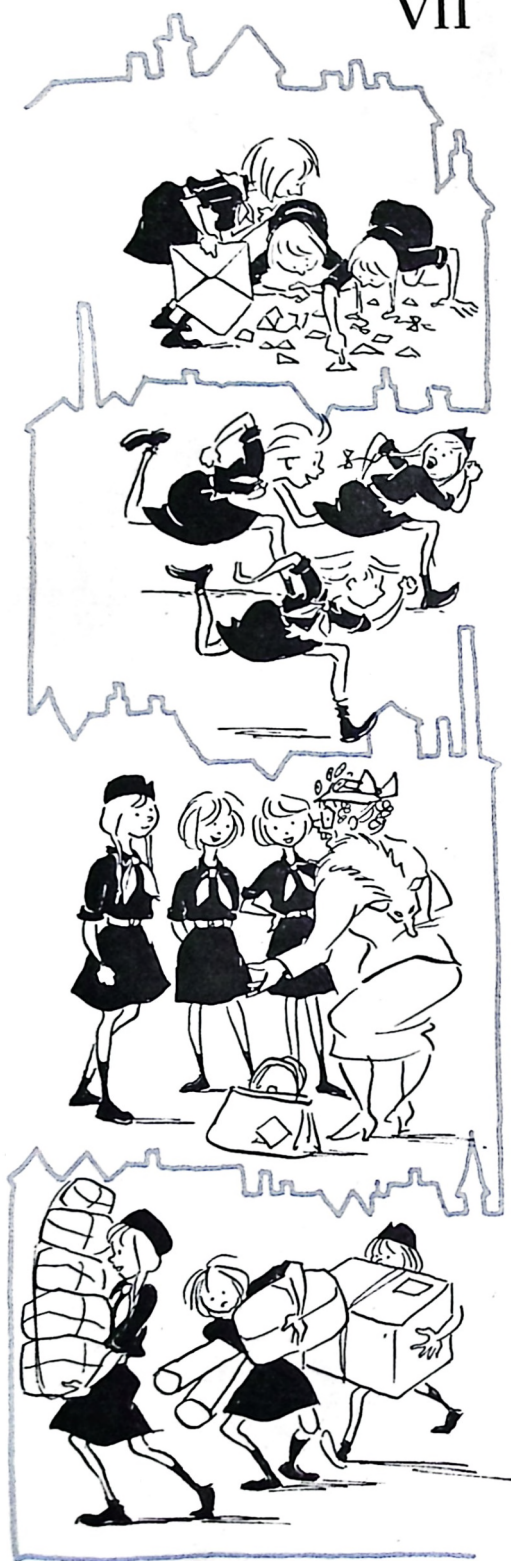
Alt i naturen skal have sin tid. For at I kan blive i stand til at følge og fornemme naturens rytme, må I også gøre jeres iagttagelser over et længere tidsrum.

Tag alle fornøjelserne med på vejen. Et egern eller en mus, der spiser nødder, gnaver kogler eller samler vinterforråd; læg mærke til, om vintergæsterne blandt fuglene, f. eks. silkehalet og dompap, skulle være på vej; iagttag rådyret i dets mørkebrune, tykke pels — det er også blevet klædt på til vinteren.

Selv om det stunder mod vinter, hviletid og dvaletid, er der alligevel noget at glæde sig over.

Mulle

Egernpatruljen træner

„Spejderliv er friluftsliv“ selv i november! Det er „Egerne“ sommetider ved at glemme. Det har også været koldt og surt i længere tid, men nu er vejret inde i en bedre periode — og Prik og Top lægger hovederne i blød for at få „Egerne“ ud af den lune rede. Det bliver en bytur, de skal ud på, derved slår de to fluer med eet smæk, for der trænes netop med de punkter i 2. kl. prøven, hvortil der kræves kendskab til byen. Nu skal patruljen vise, hvad de har fået ud af det.

Patruljen deles i 2 hold — så jævnbyrdige som muligt —, og ved ankomsten til tropslokalet får hvert hold udleveret en kuvert. „Nu må I selv om resten,“ siger Prik, og hun og Top forsvinder med et hemmelighedsfuldt blik og et muntert „på gensyn“ ...

Ikke så snart er de ude af døren, forend kuverterne åbnes — hvad er nu det, de to har fundet på? I kuerten ligger nogle mærkelige brikker — åh, det ligner et puslespil? Ivrigt hoveder bøjer sig over bordet — Gittes hold ved den ene bordende — Kits hold på gulvet i patruljens hjørne: *Reden*. Det var et puslespil — et postkort, der var klippet i stykker. Det var slet ikke så nemt at få det lagt sammen, men det lykkedes og viste sig at forestille soluret i byparken. Ved nærmere eftersyn viste det sig, at der var sat et lille blyantskryds ved bænken i billedets kant. Så snart Kits hold havde fundet ud af det, fo'r de ud af døren. Gitte holdt lidt igen — der findes nok et eller andet under bænken — lad os lægge en slagplan — hvordan kommer vi hurtigst ud til soluret? De ankom næsten samtidig med Kits hold, men var knapt så forpustede! Under bænken var sporingstegnet: brev skjult 7 skridt i pilens retning, og her fandtes en melding affattet med morsetegn — og så blev hovederne igen lagt i blød. Der stod: Hvornår afgår første tog herfra til København, og hvornår er der videre forbindelse til Snekkersten? Hvad koster en returbillet til Snekkersten på fællesklasse? Ring oplysningerne til 2123.

Så snart Kits hold havde fundet ud af, hvad der stod, begav de sig afsted til bangården. Gitte foreslog at låne en koreplan i den nærmeste kiosk, så sparede de turen til bangården. Tider og priser blev undersøgt og resultatet telefoneret til 2123. Her modtog Top beskeden og gav den besked tilbage, at holdet skulle gå den nærmeste vej til det kontor, der havde telefon nr. 2123. Så måtte telefonbogen i brug, og man fandt ud af, at telefonen tilhørte bogtrykker Hansen i Nørregade. Undervejs mødte holdene en lidt mærkeligt udseende dame med briller og paraply. Hun fortalte, at hun var dansk-amerikaner (hvilket hendes sprog også tydede på), hun var lige kommet til byen og skulle efter et ophold videre til Søby — og nu ville hun gerne vide, om de kvikke spejdere vidste, om rutebilen kom her forbi — og hvornår omtrent hun kunne komme med. Hun ville også gerne vide, hvor museet lå, og hvornår det var åbent, og om der måske var nogle mindesmærker eller seværdigheder, hun kunne nå at se. Til slut bad hun de søde spejdere anbefale et sted, hvor hun kunne spise godt og billigt.

Da man endelig kunne gå fra den videbegærlige dame, bemærkede lille Lis: „Det var da sjovt — hun lignede Prik noget!“

Så gik turen til Nørregade, hvor holdene til deres store overraskelse fandt Top bag skranken på bogtrykkerens kontor med store briller på næsen. Hun overhørte deres forbavsede tilråb og konstaterede blot, at det var godt, de var kommet, og bad dem med værdig mine pakke nogle ting ind, udfylde adressekort og bringe pakkerne på posthuset. Man gik ind på spøgen,

fik udleveret godt med papir og sejl garn. Adresserne fik man hos kontorchefen (Tops onkel), og inden afgang til posthuset kontrollerede Top sagligt, om alt var i orden. Onkel bogtrykker var glad for at få pakkerne ekspederet, for bydrengen var syg, — og som tak gik bolcheposen rundt.

På posthuset traf de igen den mærkelige lille dame, som de dennegang måtte hjælpe med at affatte et telegram. Hun fortalte dem en lang, indviklet historie om en søster, som var blevet syg, og som hun absolut måtte se til. Den familie, hun skulle have besøgt i Søby, måtte have besked snarest. Telegrammet skulle være så billigt som muligt — hun havde kun få danske penge.

Så gik turen tilbage til „Reden“, hvor Prik til stor morskab for de andre viklede sig ud af sin forklædning. Prik og Top gennemgik de forskellige svar og oplysninger, hvad der var gjort rigtigt, og hvad der var forkert. Gittes hold havde klaret sig bedst alt i alt, så de fik lov til at bestemme 2 afslutningsange.

Bo.

★ ★ ★ POSTBOX ★ ★ ★

En 30-årig fører fra Australien ønsker korrespondance.

En „lone-guide“ på 14 år fra New Zealand og 2 pigespejdere på 14 år og en på 12 — alle fra New Zealand.

En trop fra USA, hvor sp. er 13—14 år, ønsker forbindelse med en dansk trop.

En engelsk tropsfører og en skotsk dito på 22 vil gerne i forbindelse med danske førere.

4 schweiziske, tysktalende, 14-årige spejdere vil gerne korrespondere med danske pigespejdere.

Det undrer mig, at så få førere har penfriends — det er jo altid svært at begejstre andre for en sag, man ikke selv har prøvet. I får ganske gratis jeres sprog holdt ved lige, og I får så meget stof lige ind ad døren, som I kan bruge på thinkingday og ved lignende lejligheder. *Fromse*

Det er altid spændende

at se, hvad årets „Spejder Jul“ indeholder. Der er nemlig hvert år mange interessante og nye idéer. Se nu blot for siden. Den er et fornøjeligt farveklip, som Thora Lund er mester for. Bagsiden er et farvestrålende junglemotiv af Aage Gotved.

Når du blader juleheftet igennem, vil du se mange spændende fortællinger. Man kommer rigtig i julestemning, når man ser det pragtfulde snelandskab på side 2. Professor Skydsgaard har skrevet om „Derfor blev det jul“. Den kendte forfatter Martin A. Hansen har skrevet nogle interessante barndomserindringer, som han kalder „Eventyr i enghaven“. Estrid Ott har en meget spændende indianerfortælling „Indianerdrengen, der ikke duede“, og Karen Plovgaard om „Der er krummer i Maurice“. Georg

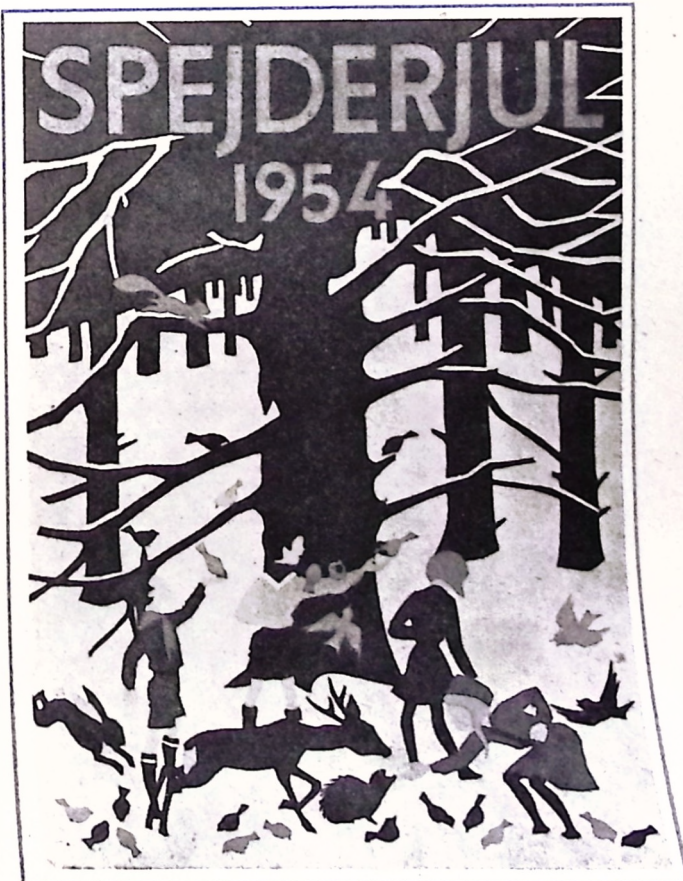
V. Bengtsson har en fortælling, som er så spændende, at man næsten ikke kan vente på slutningen. Den hedder „Kujonen“. Og Dines Skafte Jespersen møder igen med en rigtig Rasmus Dansker skrøne. Annesofie Hermann fortæller om hundreder af katte — tusinder af katte. Mich. Schröder fra radioen fortæller interessant om „Hvad skal jeg samle på — julesne! — Ja, det kan man virkelig. Thora Lund har en meget fornøjelig dobbeltsidetegning „Da spejderne skulle på troptur i junglen“.

Som tillæg får vi også i år den fornøjelige „Nøddeknekkeren“, som efter sidste års store succes er vokset til 8 sider med 16 opgaver og 30 gode præmier.

Og så må jeg endelig nævne, at en række af de dygtigste tegnere har mange illustrationer. Lad mig nævne: Eyvind Rafn, Ernst Clausen, Arne Ungermann, Axel Mathiesen, Tage Andersen, Oscar Jørgensen, Jørgen Clevin, Leo Fredsbjerg og Thora Lund. Det er alle navne, som borger for fine tegninger.

Sidste år havde alle fire spejderkorps udsolgt allerede i begyndelsen af december, så naturligvis er oplaget påny steget. Denne gang til 89.000 eksemplarer. Med dette oplag er „Spejder Jul“ det julehefte for drenge og piger, som har det største oplag, og mon ikke, at det med alt dette fine og spændende stof — traditionen tro — vil blive en succes og udsolgt meget hurtigt?

„Spejder Jul“s redaktion

EN Bivuaktur...

Det viste sig lige efter sommerferien, at nogle af tropens patruljeførere og store spejdere ikke rigtig kunne få rystet sommerferiefornemmelserne af sig, nemlig trangen til at opleve noget nyt og spændende. Derfor var vi en lørdag eftermiddag syv, der startede ud i det blå med blot en sovepose og varmt tøj og målet at sove i bivuak.

I Rudersdal skov fandt vi en lille plet (som vi i forvejen havde fået tilladelse til at bygge på), og som vi syntes var aldeles dejlig, hvilket myggen i lobet af natten åbenbart gav os ret i.

Bivuakkerne blev bygget under megen morskab og stor opfindsomhed, og fantasien blev sat i sving, da man begyndte at udtrykke sig om, hvad disse bivuakker lignede, men dom selv.

Da bivuakkerne var bygget færdige, manglede vi kun at „indrette“ dem indvendigt; vi kunne jo ikke ligge på den bare jord en hel nat, skont der er en sang, der lyder således:

„Men skal jeg sidde på den bare jord,
det tror jeg ikke, at jeg må for mor.“ —
„Å vrovl og vås,
sæt dig på din ... ,
du er vel spejder, er du ikke.“

Men vi havde jo ikke noget vandtæt underlag med; hvad skulle vi så gøre? Jo, vi fik hurtigt samlet en stor bunke gran, som vi så lagde som et underlag i hytten, et dejligt tykt lag, og vi var allesammen meget spændte på, hvordan man lå med et granlag som madras og under åben himmel.

„Herligt — herligt!“ skreg alle, da de blev spurgt, og endnu herligere blev det, da bålet lige foran bivuakkerne blev tændt — og tropsføreren serverede the, medens vi andre lå i vore poser. Hyggeligt var det at ligge dér med hovedet ud af bivuaken og stirre i bålet, hvis gnister steg mod en skyfri stjernehimmel. (Hvor mærkeligt det end lyder, så var himlen nemlig skyfri netop denne nat. I seks dage havde det regnet, men netop den week-end var det fint vejr.)

Snart faldt alle i søvn og tropsføreren lukkede bogen, som hun havde læst op af (det skal bemærkes, at tropsføreren havde slugt en myg, inden historien var omme, man kunne nemlig ikke tillade sig at åbne munden altfor højt, da de var temmelig nærgående).

Men selvfølgelig forløb natten ikke uden mærkelige hændelser. Det første, der skete, var, at, ja vi må jo hellere straks indrømme det: Tropsførerens samt hendes assistents hytte var faldet helt sammen i den ene side. Godt det ikke regnede. Og selvfølgelig foregik ombygningen ikke uden

megen munterhed, så alle vågnede og syntes, det var vældig sjovt at ligge i en tæt bivuak og grine af lederne.

Men snart fik man andet at tænke på, thi den store myggejagt begyndte. Myggen var begyndt at blive nærgående, så den vilde jagt satte ind, men det var håbløst. De summede som små maskiner her og der og alle vegne. Den sidste udvej var at lægge så meget på bålet, så myggen lod sig tiltrække af lyset og ikke af os, og tænk, det hjalp. Så sov man atter en times tid, hvorefter en stønede højlydt halvt ude af posen: „Ih, jeg får snart hedeslag.“ „Det gør jeg også,“ lod det fra sidemanden, og inden længe horte man fra alle kanter: „Puh, hvor er det varmt.“ Stor omklædningsscene. Alle kom ud af poserne og tog det meste af, deres nattoj, huer og sokker, og hvad de ellers havde på. Ja, tro om I vil eller ikke, men sandt er det i hvert tilfælde, det er kvælende varmt at sove i bivuak; alligevel blev der fyret på bålet til ære for myggen, og atter faldt man i søvn, og denne gang i en lang og dyb søvn helt til klokken syv næste morgen.

Søndagen blev naturligvis også levet på primitiv vis, sådan som vi netop allerhelst ville ha', det skulle være. Om morgenen fik vi friskbagt brød, ih, hvor det smagte, og middagsmaden stod på æggekage med stegte polser (æggekagen lavede vi i nogle aluminiumsbakker); det var meget spændende, og den smagte bestemt lige så godt som den, vor mor laver, var vi enige om.

Desværre nærmede tiden sig for hjemturen, og da vi atter om eftermiddagen, trætte, men humorfyldte, var hjemme i Lyngby, var vi alle enige om, at det var første, men ikke sidste gang vi tog på bivuaktur.

Ane-Lise og Rikke

DIVISIONSTURNERING

i Olaf Rye division

Søndag den 19. september samledes Olaf Rye divisions glade blå på banegården i Kolding.

Vi marcherede fra banegården til byparken med Kolding-spejdernes flotte orkester i spidsen.

Efter at Mikkell havde budt os alle velkommen, fik hver patrulje uddelt et nummer, og turneringen kunne begynde.

Vi følger patrulje nr. 35 rundt til posterne.

Post 1. Kompas. Vi fik opgivet forskellige grader, og ved hjælp af disse skulle vi finde et træ; det lykkedes, efter at vi var kravlet op ad en skrænt.

Post 2. Kimsleg. I et træ hang der 12 ting; vi fik 2 min. til at se på tingene, men alt medens vi kikkede, skulle vi gå rundt om træet og synge „Fra himlen er du faldet“, det gjorde det mere svært at huske det hele.

Post 3. Her fik vi udleveret 12 grene, som vi skulle sige navnene på; det fik vi hurtigt overstået. Vi fik en flodekaramel, og på papiret stod der T - AF - R - KBEØSOEG, som vi tydede til „Tak for besøget“. Vejen mellem posterne var afmærket med røde strimler, og vi nåede

Post 4. Morse. Ude på marken står en spejder og sender følgende melding: Pigespejderturneringen i Marienlundskoven.

Post 5. Redningsreb. Der valgtes 2 spejdere fra patruljen, og de fik hver bundet en ende af redningsrebet om livet. Der skulle bindes pælestik, dirigeret af patruljen. På vej til næste post skulle vi finde brænde til et bål.

Post 6. Båltænding. 2 spader stod i jorden, og vi skulle fastgøre en snor mellem spaderne 30 cm over jorden, snoren skulle brænde over.

Vi havde 5 min. til at få tændt ild, det var ikke så let, da brændet var fugtigt, og vi havde jo kun fået 3 tændstikker, men snoren fik vi brændt over.

Post 7. Først skulle vi give kunstigt åndedræt og bagefter slukke ilden i et hus. Huset var lavet af pap; inde i huset stod der 3 blikdåser, som skulle rammes ned, før ilden var slukket. Vandet skulle vi hente i et vandløb i nærheden, og brandsprøjtten var en fodcyklepumpe.

Post 8. Her skulle vi af ler lave vores patruljedyr; det var ikke så let, men med lidt fantasi lignede det helt godt.

Post 9. Nu skulle vi fortælle om korpstræet og farverne i korps, distrikt, division, trop, flok og senior. Her havde vi også uniformseftersyn, og dette var sidste post. Vi fik besked om at fortsætte til udgangspunktet.

Så havde vi fri til at tale med vore spejderkammerater til kl. 15,15. Efterhånden var alle samlede, og med pigespejderorkestret i spidsen marcherede vi gennem byen til „Staldgården“, hvor afslutningen skulle finde sted.

Først takkede vores divisionschef, Rita Tobiesen, alle de, der havde haft travlt med at planlægge turneringen.

Divisionschefen talte til os ud fra det 4. bud i spejderloven: „En spejder er en god kammerat“. Det er meget svært at være en god kammerat, men I har på denne dag lejlighed til at vise, om I er gode kammerater. I kan ikke vinde allesammen, men I har alle lov til at rejse hjem og dygtiggøre jer yderligere.

Nu kom det spændende øjeblik, og resultatet blev:

Bedste patrulje: X + Y, E. Vejle.

Bedste trop: 3. Kolding.

Turn-out tilfaldt en patrulje fra Sct. Norbert, Vejle.

Orkestret spillede op, og så gik turen mod banegården, hvor vi skiltes efter en god og lærerig dag.

Mikki

„Viberne“, Hawerthi trop,
har vundet 25 kr. for rigtig løsning af
den røde kryds- og tværs.

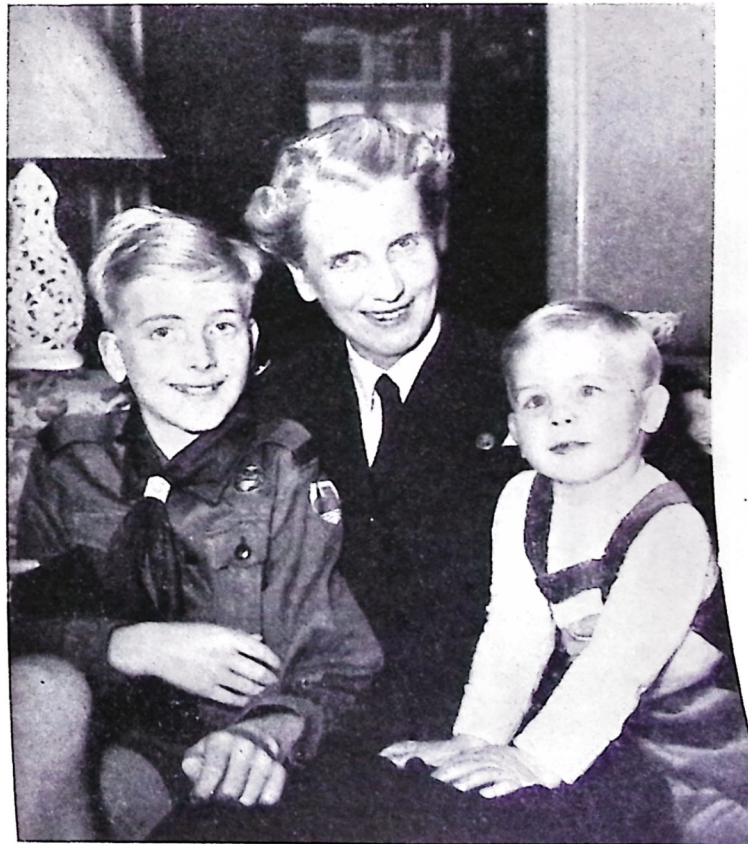
Må vi præsentere

korpsets bestyrelsesformand siden 1948,

fru Sybille Bruun

med 12-årige Hans Henrik og 2-årige

Thomas, der af gode grunde ikke bærer uniform endnu!

PATRULIENS

udstyr

De allerfleste patruljer drømmer vel nok om selv en gang at få et rigtig fint patruljeudstyr, så de ikke hver gang, de skal på tur, skal låne alt materiel af troppen eller en heldigere patrulje. Når I nu har fået lidt penge i patruljekassen (og hvilken patrulje er så uopfindsomme, at de ikke for længst har fundet en måde at tjene penge på?), melder spørgsmålet sig: hvad skal patruljen have af materiel?

Ja, først og fremmest skal I have de ting, I skal bruge, når I skal træne til prøverne, nemlig: redningsreb, signalflag, spade, økse og gryder.

Lad os se lidt på de enkelte dele.

Først er der *redningsrebet*, som I kan købe færdigt, men I kan også selv lave det af flettet line. Det skal være mindst 15 m langt i færdig stand. Haglposen er det nok bedst at købe, ellers bliver den ikke solid nok. I stedet for haglposen kan I også lave en hesteknude; hertil bruger I yderligere 5 m (se tegningen i Spejderbogen).

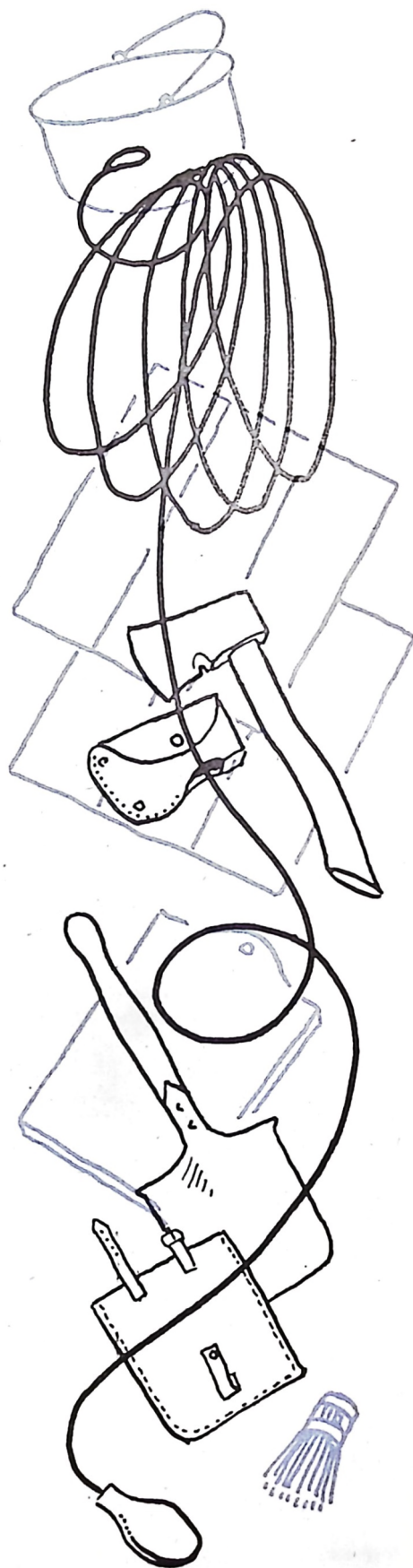
Signalflagene kan I naturligvis også købe færdige, men hvorfor ikke selv sy dem? Hertil bruger I ca. 1 m hvidt bomuldstøj og ca. ½ m rødt af 70 cm bredde. Hver stribe er 13⅓ cm bred; d. v. s., at I til et sæt skal bruge 4 røde striber og 8 hvide. Da I også skal beregne sømmerum, skal I klippe dem 16⅓ cm × 43 cm, så har I 1½ cm på hver led til søm. Desuden skal I huske i hjørnerne (på bagsiden) at anbringe små trekkanter til at fastgøre stængerne i. Stængerne kan det bedst betale sig at købe færdige. Og så laver I en pose til stænger og flag, så har I altid det hele samlet på eet sted.

Spaden. Den mest brugte og mest praktiske spade til jeres brug er den lille spade med kort skaft. Nogle bruger en spids, men jeg vil så langt foretrække den firkantede spade, når den bliver slebet en gang imellem, så den virkelig kan grave og skære græstørvene fint af. Et hylster til spaden må I også have, men det kan I udmærket selv sy af ravndug. Husk, at det skal kunne fastgøres om skaftet.

Øksen. Køb den på depotet, så er I sikre på at få den i den rigtige størrelse og kvalitet. Øksen skal altid være skarp, det er jo meningen, at grenene skal hugges over med den, ikke files over. Når man ser de rædsler af økser, de fleste patruljer har, bliver man klar over, at mange af jer aldrig får jeres økse slebet. Til øksen er det meget nødvendigt, at I har et hylster, enten I vil nøjes med den lille ægbeskytter af metal, eller I vil have et læderetui, som dækker hele øksehovedet. Skulle det ske, at jeres øksehoved går af, så lad være med selv at rode med det, lad en fagmand se på den.

Grydesættet kan der vist ikke blive så meget at sige om, udover at det er praktisk at have patruljekogesættet i en pose. Den kan købes færdig, men også den kan I udmærket selv sy.

Se, det var de ting, I nødvendigvis må have, når I træner til prøverne. Først når disse ting er i orden, skal I begynde at anskaffe de øvrige ting. Hvor meget

og hvor lidt må afhænge af patruljens økonomi, men til et fint patruljeudstyr må desuden høre følgende ting, som I vil få stor brug for, så snart I skal på tur eller lejr: 3 grydeskeer, 2 vandspande, 1 stegepande, opvaskebørste, karskrubbe, karklud, 1 spækkebræt, 1 brødkniv, proviantposer og -dåser, gaze til kød og teposer, 1 patruljekøkken-telt og 1 stk. plastic til do., grensav, goliatsav og telt.

Grydeskeerne. Selvfølgelig kan man bruge afbarkede pinde i nødstilfælde, men mon ikke det vil være at foretrække med rigtige grydeskeer. De er ikke så dyre. Nu kan man få nogle af plastic, men desværre er ikke alle kvaliteter gode, idet de bliver farvet af maden.

Vandspande er næsten ikke til at undvære; når I laver mad, får I let alle jeres gryder i brug, og hvad skal I så hente vand i til opvask m. m.? Husk endelig at tørre dem ordentligt, ellers er det, de kommer til at lugte af mug. Skulle det være sket for jer, så vask dem grundigt indvendig og lad dem tørre ordentligt igennem.

Den nemmeste form for **stegepande** for en patrulje må vist siges at være den lille, hvor hanken kan knækkes om. I sammenklappet stand ligger den fint ovenpå gryderne i grydeposen og er derfor let at transportere.

Brødkniv. I det lange løb kan det bedst betale sig for jer at købe en rustfri kniv. Husk også at få den slebet af og til, ellers bliver det nogle tykke skiver rugbrød, I får filet af. Også til brødkniven syr vi en lille pose af ravndug.

Til at opbevare proviant i er det praktisk at have **parafindåser**. De er billige i brug, og I kan derfor tillade jer at udskifte dem ofte. Desuden lærredsposer eller plasticposer (til brød o. lign.). Alle disse ting skal vaskes grundigt efter hver gang, de har været i brug. Til at opbevare kød i, må I have et stykke gaze (købes bedst i metermål). Ligeledes må I have et stykke gaze til at lave teposer af, det er meget bedre end teæg, hvor man aldrig får udnyttet tebladene rigtigt.

Skal patruljen ud at ligge i telt, må I have et sted at anbringe jeres madvarer. Her er de små **patruljekøkkentelte** vældig rare. I bunden anbringer I en „rist“ af grene, over det et stykke plastic. Så får I tingene hævet en lille smule over jorden, og samtidig udelukker I fugt og kryb. Når jeres proviant så er i poser og dåser, har I det forsvarligt anbragt.

Goliatsaven er en praktisk lille sav. Nem at have med og nem at håndtere. Den sager let de fleste af de grene over, I bruger til lejrarbejder, og skulle klingens knække, ja, så kan den hurtigt udskiftes. Til goliatsaven syr vi også en lille pose af ravndug.

En **grensav** er rar at have, når I skal have ordentligt, tykt brænde til kogeblå og lejrblå. De allerfleste patruljer bruger alt for tyndt brænde, og mon det ikke i de fleste tilfælde skyldes, at de ikke ejer en grensav. Grensaven skal files 1 gang om året, så husk at få den med, når I sender øksen til slibning. Til at vikle om klingens på grensaven anskaffer I en strimmel hessian.

Når I nu får en ting til patruljen, må det første, I gør, være at mærke den med patruljens navn eller mærke. På træting kan I brænde det, men på metal er det det sikreste at få det stemplet i, eller få en lille metalplade med patruljens navn sat på. Selvfølgelig kan I også male navnet på, men så er I nødt til af og til at gå det efter.

Prøv lige at se på jeres egne ting, mon I ikke let kan få næste patruljemøde til at gå med at give materiellet en ekstra omgang, så I får det forsvarligt gemt hen til vinteren?

Gryderne skal skures med ståluld indvendig og udvendig, prøv, om de kan blive lige så fine, som da I fik dem. (Husk at komme godt ind ved hanken og husk kanten indvendig i grydelåget.) Den sorte pande vaskes grundigt og gives eventuelt også en omgang med ståluld (prøv efter med fingeren). Posen, som sikkert er blevet lidt nusset i sommerens løb, vaskes. Alt materiel vaskes og tørres omhyggeligt. Spader, økser og save slibes for rust med ståluld, sendes til slibning, så de er brugbare til foråret. Når I får dem tilbage, fedtes de ind i syrefri olie og pakkes ind i papir.

Teltet har jo været ude for lidt af hvert i sommer. Nu går I teltet grundigt efter. Først undersøger I, om pløkene er rene og rettede ud. Ligger de i pløkepose, så de ikke ødelægger teltet? Dernæst undersøger I, om alle barduner er i orden, bagefter alle forstærkninger og ringe, bændler og hægter til lukning o. s. v., alt det kan I selv ordne. Hvis teltet har fået flænger og rifter i sommer, sendes det til fagmanden for at blive syet sammen.

Hvor skal I så have alle jeres pæne ting? Nogle af jer er måske så heldige, at I har et skab eller en kasse i tropslokalet eller hytten, hvor I må anbringe jeres ting. Hører I til en af de ulykkeligt stillede troppe, der ikke har et fast sted at anbringe materiellet, må I sørge for at have alt patruljens materiel samlet hos en bestemt fra patruljen. Hvis I spreder det rundt til flere, glemmer I let, hvem der har hvad. På den måde mister I alt for meget. Hvis I ikke har et skab eller en kasse at anbringe materiellet i, var det så ikke en idé at få lavet en kasse, hvor I kunne have det hele, og som I kan bruge til at sende det i, når I skal i lejr. Alt materiellet skal opbevares tørt, da det ellers rustner og mugner for jer, og teltet bliver jordslået. Kassen til materiellet må I endelig huske ikke må være større og tungere, end at I selv kan flytte den. Når I sender materiel til en lejr, skal I forøvrigt huske helst ikke at sende det i en sæk. Tingene bliver mast, gryderne får buler, og hvis sækken bliver våd, mugner jeres ting.

En anden ting: I skulle i jeres patrulje anskaffe en lille notesbog, hvor I førte alle de ting op, I ejer i patruljen. Også selv om I kun har en spade og økse, I får nok mere med tiden.

Hvor bliver det nemt, når I til foråret skal bruge de forskellige ting!

Kirsten

EN BLÅMEJSE ER EN PIGE.....

En blåmejse er en pige,
der lever med blomster og dyr,
en blåmejses lille rige
er skønt som et eventyr.

Vi hjælper med alt derhjemme,
vi er jo slet ikke for små,
vi lytter til Moders stemme,
når noget vi lærer må.

En blåmejse er en pige,
som altid er kærlig og god,
som altid tør sandheden sige,
som flytter så let sin fod.

En blåmejse er et led i
den samlede spejdertro,
og er hun fra..... så ved vi,
at hun giver aldrig op!

Før blåmejsen må jo bringe
sin hjælp, før det bliver for sent,
en pakke så let hun kan svinge
og vaske og gøre rent.

Arne Binger

1. For nogen tid siden (ca. 1 måned) sendte jeg bud efter bogen „Love og bestemmelser“ inde på depotet, men fik den besked, at den var udsolgt fra forlaget og blev ikke lavet mere. Det fortalte jeg til min tropsfører, og hun sagde, at dette havde været tilfældet en gang før, — og så var den altså alligevel kommet igen. Hvordan vil „de store kanoner“ forlange, at vi skal vide besked med så mange ting, som faktisk kun står i „Love og bestemmelser“, når vi ikke kan få fat i den?

2. Hvorfor må der ikke være kvaster på DDP's troppes faner?

Svar: 1) Mon ikke du har misforstået den besked, du har fået fra depotet? „Love og bestemmelser“ er ganske rigtigt udsolgt for tiden, men den bliver trykt igen i nyt oplag i nær fremtid, så det vil ikke vare så længe, inden du kan købe den. Kan du ikke i mellemtiden få lov at låne troppens eksemplar?

2) Det er en gammel tradition, at vi som friluftsgorganisation ikke bærer kvaster på fanen, idet kvaster regnes for mere at høre til ved indendørs brug. Mange synes også, at det er kønnere og enklere uden kvaster, men det kan man naturligvis synes forskelligt om.

A. M.

Til Kirsten Petersen i september-bladet!

Jeg har selv været i samme situation som du, og jeg gav mine spejdere det råd at ønske både strømper, sko o. a. til deres fødselsdag eller til jul.

Men hvis de var virkelig interesserede i spejderarbejdet, kunne de jo fremskaffe det på anden måde, f. eks. ved at være babysittere og tjene pengene til det på den måde.

Du kan også forklare dine spejdere, at de sætter en ære i at være fuldt reglementerede.

Held og lykke med det!

Bruno, patruljefører

Svar til knallert og Kirsten P., nr. 9.

Jeg skal gerne give knallerten ret i, at det er forfærdeligt med al det slikkeri. Jeg var i sommer ved et badested, og på grund af vores „herlige“ sommergejr var jeg en aften i biografen (som var indrettet i en gammel lade).

Der så jeg (oh ve, oh skræk) ca. 10 patruljeførere. De var meget støjende både før og under filmen, og, nu kommer det værste: De havde alle læbestift på i samme farve og spiste alle røde eller sorte slikpinde. (De skulle bare vide, hvor komiske de så ud!)

En spejder, som forsøgte at tisse de mest støjende ned, blev værfet af med et: „Åh, dit dydsmonster. Jeg må heller aldrig noget for dig!“ — Ih, hvor jeg skammede mig på deres og egne vegne.

Så kommer jeg til Kirsten P. Det er slet ikke så sort. Ved du, at man fra 15. maj til 15. september må bære lejrkitel til alle møder og dertil have alle farver strømper og sko? Tror du ikke, dine spejdere har et par strømper, de vil ofre et farvepulver (til ca. 25 øre) på? Desuden har det jo i sommer været så moderne med sorte strømper og sko, så mon der ikke skulle findes en udvej? Prøv at se dem efter først til hvert møde og udsæt en lille præmie til den, der har været mest reglementeret. *Hanne „bjørn“*

Svar til Kirsten Petersen.

Angående reglementeret fodbeklædning synes jeg godt, at du kan forlange, at dine spejdere møder med — ihvertfald — brune strømper. Hvis de får et par, som de kun bruger til uniformen (herved bliver de andre strømper jo også skånet), skulle det ikke være nogen større udgift selv for de meget små hjem. Værre er det jo med skoene. Men hvis de engang alligevel skal have et par nye sko — og de har tænkt sig at være spejder endnu nogen tid —, kunne de jo få et par brune sko.

Strit

Til „Rådsklippen“!

Jeg har i sommer været på en af korpsets patruljeførerlejre, og dér fik jeg en mængde indtryk af, hvad andre troppe og patruljer gør. Det, der gjorde mig mest forbavset, var dette:

Når vi i lejren ved lejrbalet eller et andet sted havde sunget tapto, syntes jeg, hele stemningen blev ødelagt ved, at nogle spejdere straks begyndte at råbe op eller at skråle de mest forfærdelige døgnmelodier. Disse spejdere hørte jeg sige noget om, at jeg var sur, når vi havde sunget tapto, men så forklarede jeg dem, at vi i vores trop plejede at forholde os nogenlunde stille efter tapto. Så sagde de mig, at de i deres troppe plejede at synge tapto to gange. Er dette virkelig muligt, at man ikke har mere respekt for, hvad man synger i tapto og i det hele taget gør efter tapto? Eller er det bare i min trop, vi holder på denne dejlige aftenstemning? Hvad gør andre troppe?

„Dumpe“, II. Silkeborg trop

En virkelig, men sørgelig blåmejsehistorie

Historien er altså sand, for den er fortalt mig af en, der har oplevet og fulgt den fra begyndelsen til den sørgelige ende. For sørgelig, det er den.

Familien havde sat nydelige mejsereder op på træer i haven, bl. a. en på et æbletræ. I ved, disse redekasser, der ligner en udhulet birkestamme med låg på. Den blev jo også taget i brug af et respektabelt blåmejsepar, og da de havde fundet boligen passende, skulle den møbleres, så den kunne modtage et kuld unger standsmæssigt og komfortabelt. Far og mor enedes om arbejdet. Først blev der i bunden lagt små kviste, — der skulle en solid bund i sengen. Så blev kvistene finere og finere, og tilsidst skulle der dyner i sengen. På den anden side af vejen var der en hønsegård med sorte høns. Derfra blev der hentet fjer. Men hønsefjer er jo store og ret stive, så de kunne nemt stikke de små nyfødte mejseunger. Så satte mor sig til at ribbe hønsefjer, en for en pillede hun rækker af fjerene og lod dem falde ned fra grenen, hun sad på, hvorefter hun møjsommeligt pillede de bløde ribber op og puttede dem ned i reden. Men blåmejser er jo utroligt flittige og arbejdsivrige, de vidste, at arbejdet skulle gøres, og det blev gjort. Det tog såmænd kun nogle få dage, så var reden i orden til at modtage de små. Udpolstret og blød som en prinsesseseng. Nej, det lyder ikke så godt, for nu til dags ligger prinsesser vist ikke blødere end andre

menneskebørn. Men blåmejsemor tog den i besiddelse og lagde sine æg. Hele 9 æg lagde hun. Og så rugede hun, og fatter var flittig til at bringe mad til hende. Og efter 14—16 dages forløb kom ungerne ud. Ikke på en gang, men med en dag eller to's mellemrum, eftersom æggene var lagt. Og der kom virkelig 9 unger, og fatter havde mere end nok at gøre med at skaffe mad til flokken.

Se, indtil nu var det jo den rene idyl for den lille familie, men fortsættelsen er den store bedrøvelighed. En morgen lå hele reden på jorden, formentlig revet ned af en kat eller et andet grimt og stærkt rovdyr. Mor var bidt ihjel, og de fleste af ungerne væk — antagelig spist. Og far kom hjem, glad og fornøjet, med mad til mor og børn. Og så kunne man se ham flyve fortvivlet rundt og søge. Tænk, han fløjt rundt i træet, vendte blade på træet og kiggede og kiggede. Han blev ved med at komme med mad til familien og kunne slet ikke forstå, at den ikke var der mere. I hele 14 dage blev han ved med at søge og lede, så først opgav han det og forsvandt. Det kan man da kalde trofasthed.

Ja, så sørgeligt endte altså historien om den lille blåmejsefamilie, som begyndte så lyst og lykkeligt. Men blåmejserne er et trofast folkefærd, både dem med vinger på og dem, der må holde sig på jorden.

Fromsefar

Af en blåmejseførers erindringer

Kan I huske

da I selv var blåmejser. Det kan I nok, hvis I altså har været det, og ellers må I nøjes med et lille glimt her af det, som mange selv har oplevet — ligesom Malene.

Malene blev blåmejse for 3 år siden. Det var en spændende dag, og det kildede lidt i maven, da hun skulle til sit første blåmejsemøde, for hvad mon det hele egentlig var for noget?

Da hun kom hjem, kan I tro, hun fortalte: „Ih, det er altså noget så sjovt, og frøk'nen hedder Kirsten, og vi skal ikke sige „frøken“, men du, og vi binder knuder, som hedder knob, og man hilser med tre fingre.“

Jo, hun havde oplevet en masse, og hun glædede sig vældigt til snart at få en uniform på. Den var iøvrigt slet ikke så let at finde ud af eller rettere ind i, men fin var den, og sikken en masse lommer og klapper og knapper. Værst var det at få torklædet bundet, — og så altså at holde fløjtesnoren ren.

Hvad lavede Malene nu som blåmejse? Mange ting. Det varede ikke længe, før hun lærte blåmejseleven, „Vær sand, lydig og god mod enhver“. Det lød udmærket og pænt, og Malene besluttede, at det ville hun altid være, for det var også meget ligetil, syntes hun; — skont var det nu også det? Da de snakkede lidt med Kirsten om det på næste blåmejsemøde, gik det op for hende, at det var noget, der kunne være sværere end at binde råbåndsknob, og noget, som hun måtte øve sig i hver dag.

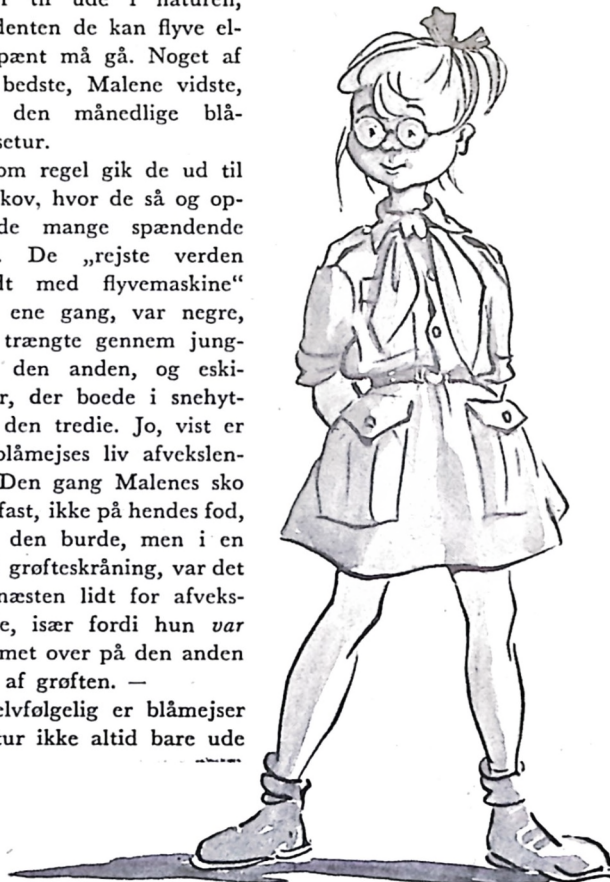
De lavede ellers mange morsomme ting til blåmejsemøderne. Mest arbejdede de med stjernepøverne, og her var Malene vældig energisk, for det så nu flot ud med sådan en rød og blå I-stjerne på armen. Da hun havde fået den, tænkte hun kun på een ting, nemlig hurtigst muligt at få II-stjernen også. Den var morsom at arbejde med. Hun klippede og klistrede i sin arbejdsbog, hun sang af hjer-

tens lyst og blev mægtig god til Kimsleg og mange andre ting.

Men, I ved jo, „Spejderliv er friluftsliv“, og blåmejser hører til ude i naturen, hvadenten de kan flyve eller pænt må gå. Noget af det bedste, Malene vidste, var den månedlige blåmejsetur.

Som regel gik de ud til en skov, hvor de så og oplevede mange spændende ting. De „rejste verden rundt med flyvemaskine“ den ene gang, var negre, der trængte gennem junglen, den anden, og eskimoer, der boede i snehytter, den tredje. Jo, vist er en blåmejses liv afvekslende. Den gang Malenes sko sad fast, ikke på hendes fod, som den burde, men i en blød grøfteskråning, var det nu næsten lidt for afvekslende, især fordi hun var kommet over på den anden side af grøften. —

Selvfølgelig er blåmejser på tur ikke altid bare ude

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT.

Kom så og sig goddag
til Tinka allerførst.

Den pelse skal du ha',
som der er allerførst,

min halve sodavand
den får du for din først;

men Spejderbladet, du, vil
jeg nu læse først!

for at more sig. De lærer skam også en mængde både om planter, dyr og fugle, lærer at færdes i naturen uden at odelægge den, lægge mærke til mange små ting, kort sagt, de træner til at blive gode spejdere.

Det træner de i det hele taget til på mange måder. Engang tog hele flokken idrætsmærket, for når de skal rykke op i troppen, kan det jo ikke nytte noget, de altid på turene kommer halsende efter de andre. Da de havde gået 7 km, som man skal kunne uden at blive træt, bedyrede Malene, at træt var hun i hvert tilfælde ikke, men jeg tror nok, hun var glad for, at hun kunne cykle hjem fra stationen, for når man har korte ben, er 7 km nu temmelig langt.

Årets store begivenhed i Malenes blåmejseliv var *blåmejseløjren*. Blåmejsler må ikke ligge i telt, men ligger i hyttelejr. De kunne jo f.eks. heller ikke passe et telt ordentligt (det kan endda være svært nok for spejdere), og i betragtning af Malenes besvær med at holde styr på sine ting inde, ville jeg nødigt have set hende i et telt. Lejren varede gerne 5 dage, og der skete en masse hver dag, syntes de altid. De var på en spændende tur, havde olympiade og forhindringsløb, fik lov at se en bondegård rigtigt, legede og trænede med prøver og duelighedstegn.

Naturligvis skulle de også bestille noget, så en del af formiddagen gik med at gøre rent i hytten, skrabe kartofler o. s. v., og de store spejdere, der var med som kokkenhold, var vældig flinke til at vise dem til rette med alle de ting, de aldrig før havde prøvet. Det var også morsomt at lære de store spejdere rigtigt at kende, og Malene glædede sig til at komme i patrulje med nogle af dem, selv om hun godt kunne blive lidt betænkelig ved, at de var så meget dygtigere end hun selv.

Den 15. november fylder blåmejslearbejdet 25 år, Malene fylder 11, og hun skal rykke op i troppen til nytår. Hun arbejder energisk med sin III stjerne endnu, jeg tror, hun når at få den. Hendes tre stjerneprøver dækker også en del af kravene til III kl.s proven. Malene glæder sig til at blive spejder! Det bliver spændende at komme til at tænde bål og kaste med redningsreb, signalere og ligge i telt, og selvfølgelig allermest at komme til at dele sjove og gode oplevelser med jer, der er i patruljen i forvejen.

Hanne

Vil du gerne en måned i lejr på „OUR CHALET“ til sommer?

Det vil du sikkert — og er du 16—18 år, har du måske en mulighed for at få det ønske opfyldt.

Hvert år holdes der på Our Chalet en international lejr, hvor store spejdere fra en række lande (2 fra hvert land) mødes og oplever en dejlig tid sammen. Disse lejre kaldes Juliette Low lejre, fordi det er Juliette Low World Friendship Fund, der betaler alle udgifterne, så både rejse og ophold er gratis for deltagerne.

Der er mange lande i pigespejdernes verdensforbund, og der kan ikke komme spejdere med fra alle landene hvert år, men denne gang er Danmark blandt de heldige lande, der har modtaget indbydelse til 2 spejdere i alderen 16—18 år (1 fra hvert korps) til en Juliette Low lejr på Our Chalet i tiden 10. juli — 9. august 1955.

Nu vil du måske sige, at der ingen chance er for dig, når kun een kan blive den heldige, eller du vil synes, at du ikke er dygtig nok til at forsøge at komme med, men prov at se på, hvad der kræves og overvej med dig selv, om ikke du — hvis du sætter noget ind derpå — alligevel kan opfylde betingelserne, selv om du straks synes, de er meget strenge.

Der stilles store krav til den spejder, der får lov at få denne ganske særlige chance.

Hun skal:

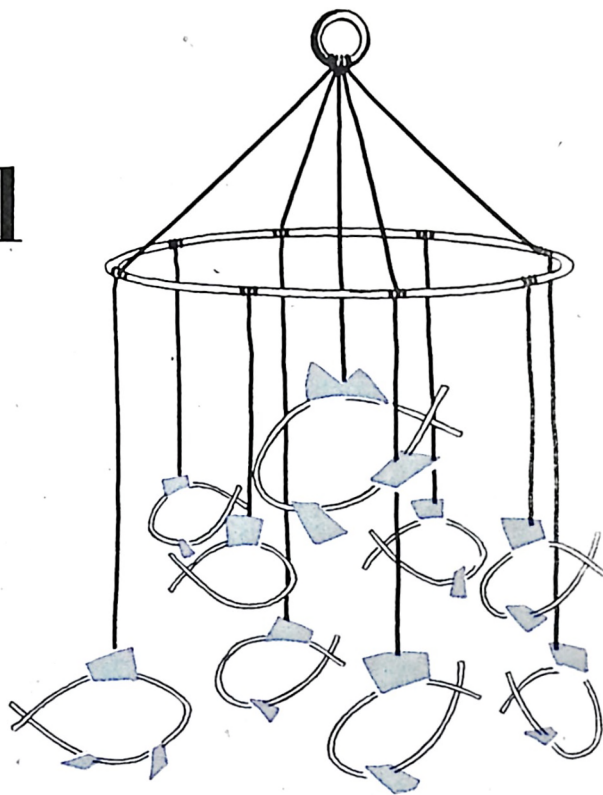
- have været spejder i mindst 4 år og regne med at fortsætte som spejder,
- være dygtig til sprog og kunne forstå et af hovedsprogene: engelsk, tysk eller fransk og kunne udtrykke sig både mundtligt og skriftligt på det pågældende sprog,
- være ridderspejder eller blive det inden 1. marts og have god lejrtræning,
- kunne synge og kunne lære sange, folkedanse og lege fra sig,
- være villig til at forberede sig så godt som muligt på at repræsentere sit korps og land,
- være rask og sund, kvik og fornuftig.

Hvis du mener, du kan opfylde betingelserne, og din tropsfører også synes, du er dygtig nok, så skriv en ansøgning, stilet til *spejderchefen*, og bed din tropsfører anbefale den og indsende den inden 1. januar 1955.

Husflidsartikel

Det viser sig, at der stadig er stor interesse for peddigrørsarbejder, og jeg antager, at mange af jer nu har lavet adskillige brødbakker, kurve og varmebrikse. Her er et par helt nye idéer, som kan supplere jeres udvalg.

En „uro“ er sådan en sjov ting at have hængende — og nu kan den altså også fremstilles af peddigrør. Når I studerer Trilles tegninger nærmere, vil enhver kunne lave den. Først laves en ring af svært peddigrør: $2\frac{1}{2}$ mm eller 3 mm. Bomuldsgarn i forskellige farver og længder hænges ned fra ringen, og til disse bånd er fiskene fastgjort. Disse består af $1\frac{1}{2}$ mm peddigrør, der er bundet sammen, så de 2 ender danner fiskens hale. Medens peddigrørene er våde, formes fisken, og et lille tryk modsat halen danner munden. Finnerne laves af glanspapir i forskellige farver — de klippes dobbelte, bøjes rundt om fiskens krop og limes sammen. Til ringen bindes yderligere 3 røde snore, som samles i en gardinring foroven. Her har man rig anledning til at få anvendt de

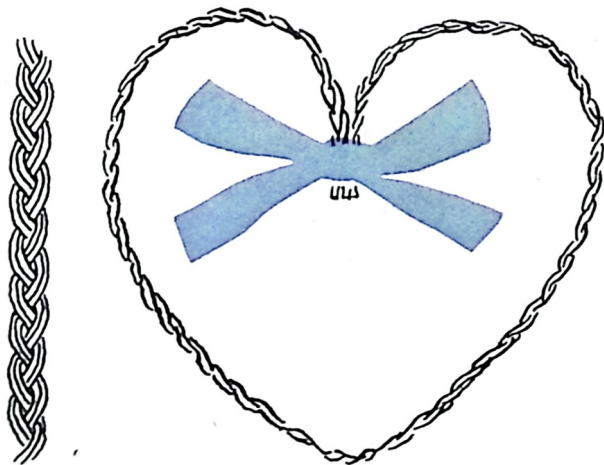

Det lille hjerte, I ser på tegningen, er også lavet af peddigrør. Det skal helst laves af det helt fine flettestrå nr. 0. Der bruges 6 stk. længde ca. 25 cm. Peddigrørene bindes sammen i den ene ende. Her kan din færdighed i takling komme dig tilgode. Peddigrørene flettes sammen 2 og 2 i almindelig fletning. Der sluttes med en takling — hjertet dannes og holdes sammen med et lille rødt silkebånd — der også dækker taklingerne. Skal hjertet bruges til dekoration, sættes en lille tynd snor i, så det kan hænges op.

Det næste, vi skal prøve, er egentlig en slags blomsterstativ, men det lyder så kedeligt, skal vi ikke hellere kalde det for en bowle til grønne planter? Det skal være ret solidt for at kunne holde, og derfor må vi bruge 3 mm stavestrå og 2 mm flettestrå.

Materialer: 4 stave à 120 cm
1 stave à 62 cm
9 stave à 22 cm
samt flettestrå 2 mm.

mange små rester og stumper af peddigrør, som let bliver tilovers, når man arbejder med det. „Uro“en må gerne virke munter og farvestrålende, så brug bare fantasien.

De lange stave lægges op 2 og 2 midtpå. En gardinring lægges imellem, og fletningen begynder — over 2 og under 2 et par omgange. Så sæt-

tes ekstrastaven ind, og der flettes almindeligt over og under 1 stave. Flettestrået strammes efterhånden lidt, så arbejdet kommer til at bue. Når det måler ca. 10 cm i diameter, gøres flettestrået fast ved, at det stikkes op langs en af staverne. Det var taget på bowlen. For at få arbejdet nogenlunde lige, sætter vi et blyantsmærke ca. 20 cm fra den modsatte ende af peddigrørene. Ved dette mærke samler vi de 9 rør og begynder fletningen — først over og under 2 (et enkelt sted 3) — derefter ligesom før over og under 1

stave. Bunden af bowlen skal ikke bue så meget som taget, men det skal være lidt større, ca. 15 cm i diameter. Resten af staverne stikkes ind som tungekant: bagved een stave og ned langs den næste stave. For at få bund og tag til at ligne hinanden, bruges de 9 stave à 22 cm til at lave tungekant på taget.

Og så har du blot at sætte en lille let urtepotte med en efeu ind i bowlen, som nu virker meget dekorativ og sikkert vil være en kærkommen julegave i ethvert hjem.

Bo

De blå Elefanter Park

Fortsat historie af Annesofie Hermann

Alle i patruljen kunne mærke på tropsføreren, at der var noget ubehageligt i gære, da hun ganske uventet kom ned i tropslokalet. Trops-peter, som de kaldte hende, plejede altid at lade patruljerne arbejde i fred og ro, og når hun dukkede op, var det som regel for at tale om noget kontingent, der ikke var betalt i tide, eller fordi hun havde på fornemmelsen, at der sløsedes lidt med den reglementerede påklædning til patruljemoderne. Der havde også en gang været noget med, at der larmedes for meget under moderne, så at den gamle frk. Nommesen, i hvis hus de havde lejet deres lokale, havde klaget til Trops-peter og truet med at sige dem op.

Nu gik Trops-peter noget urolig omkring, hun pillede lidt ved frynserne på en pude, gned lidt med sit lommestørklæde på rammen om det store billede med hele troppen i gallaudstyr. „Bierne“ forholdt sig afventende, kun patruljeføreren, Birthe, kaldet Lyse Bi, lod sin hjerne arbejde under højtryk for at finde frem til, hvad der vel kunne være i vejen og for om muligt at have sit forsvar parat. Rent umiddelbart var hendes patruljeførersamvittighed blank og pæn.

Endelig satte Trops-peter sig med

et suk for bordenden. Hun rodede efter en lækkerol i sin lomme, hun pudsede næse, længe, og lidt stakåndet og rød i kinderne fik hun begyndt på det svære, hun skulle have sagt: „Der er sket noget meget ubehageligt, noget meget beklageligt,“ begyndte hun, og så kom der en lille pause. „Ja, det er altså frk. Nommesen.“ (Nu følte alle Bierne sig overbeviste om, at troppen var blevet sagt op, fordi nogen havde larmet eller oh ve! måske været næsvise mod den ældre, rare men lidt sippede frosken.) „Frk. Nommesen siger,“ fortsatte Trops-peter, og nu var hendes stemme underlig skinger, „at der sidste onsdag er forsvundet en pung med 20 kr. fra hendes vindue. Nej, det er ikke rigtigt, der er forsvundet 20 kr. ud af hendes pung, der lå i vinduet, sådan er det. Det var altså sidste onsdag, altså i dag for 8 dage siden. Hun ved bestemt, at pengene lå i vindueskar-men, for hun havde betalt en bagerdreng ud af vinduet, da hun ikke ville lukke døren op af frygt for fodkulde. (Her smilede Trops-peter krampagtigt ved tanken om frk. Nommesens gammeljomfrunalske bekymringer). Hun siger ihvertfald, at hun gik ud i køkkenet med sin bagerpose og sin kageærse, og at hun glemte

pungen, der lå i karmen, indtil et par timer senere. Vinduet stod på klem, som da hun forlod det, pungen var der, den var åben, men alle pengene var væk. Der var spejdere i lokalet i den tid. Frk. Nommesen siger, at hun mistænker ikke nogen; men at det var mærkeligt, at det skulle ske samtidig. — Jeg har spurgt, om ikke bagerdrengen kunne have været fristet, men frk. Nommesen har ringet til bageriet og har erfaret, at drengen kom lige tilbage og arbejdede i bageriet siden. Jeg synes, jeg har foreslået alt mellem himmel og jord,“ endte Trops-peter med et suk, „men hele tiden ender det med, at hun siger spidst, at det var et mærkeligt tilfælde, pengene skulle forsvinde, mens spejderne var her. Og nu er det, jeg vil spørge jer, hvad I mener?“ Trops-peter havde ikke formet sit spørgsmål særlig diplomatisk. Det var, som alle ansigterne lukkede sig for en anklage; som i virkeligheden slet ikke havde ligget i spørgsmålet. Det blev meget stille. Trops-peter så ud af vinduet og var meget ulykkelig. Hvad vidste hun om disse 6 spejdere, som hun for et par dage siden ville have syntes, hun kendte ud og ind fra ture, fra lejre, fra arbejde og fest? Der var nu Lyse Bi med det lyse hoved, først i skolen,

først på en sportsplads, først i en spej-
derleg — hvorfor svarede hun ikke?
Og der var dr. Andersens to mørk-
øjede dotre, Karin og Irene, lidt flyg-
tige i interesse, men altid fyr og flam-
me for en ny idé og aldrig kedelige,
— hvad var det frk. Nommesen havde
kaldt dem? — „disse vilde, noget vidt-
løftige dotre til dr. Andersen.“ Og der
var den mørke Trude med brillerne
og det energiske underbid, der talte
sandt. Trude var meget energisk, gen-
nemførte et arbejde til bunds og gran-
skede et spørgsmål, til hun vidste alt
om det. Og der var Lis med den
vindblæste frisure, luddoven og me-
get, meget sød, utrolig forfængelig,
når det stak hende og uordentlig ind-
til det sjuskede, når hun var i det
lunc — hvem vidste, om hun i et sju-
sket øjeblik havde taget tyve kroner?
Men ikke Merete, lille Merete med de
næsten hvide krøller i hestehalen og
de store dåøjne — men hvorfor var
hun så dødsens bleg, hvis hendes
samvittighed ellers var god?

Pausen havde længe været tryk-
kende. Så rømmede Lyse Bi sig, prø-
vede at beherske sin vrede, men gjorde
det slet, da hun sagde: „Du spørger,
hvad vi mener om det mærkelige til-
fælde, at der forsvinder tyve kroner
fra en forvirret kone her ved siden
af, samtidig med at vi holder møde.
Jeg vil gerne have lov at spørge: me-
ner du, at der er en forbindelse mel-
lem disse to ting?“ Trospeter, som
forstod, at hun havde grebet sagen
så uheldigt an, som tænkes kunne,
stammede: „Nu må vi ikke misforstå
hinanden. Når jeg spurgte sådan, var
det ikke fordi jeg troede, ... fordi jeg
mente, ... fordi jeg havde nogen
mistanke til jer, men udelukkende for
at høre, hvordan I mente, vi kunne
rense jer for en meningsløs mistanke.
Det kunne jo være, I havde set va-
gabonder i frk. Nommesens have eller
sådan noget.“ Lis brød ind i samtalen:
„Jeg tror ikke, her var nogen,“
sagde hun, „for Trude og jeg stod
nede på vejen og signalerede i lang
tid. Vi så godt bagerdrengen komme
og gå lidt efter, og vi talte om, at vi

trængte til noget slik af en art. Vejen
her er jo blind, her kommer ikke
mange, vi ville have set det, så me-
get mere, som huset er det sidste på
vejen.“ Lis tænkte ikke på, at hun
gjorde sagerne vanskeligere for resten
af patruljen, men Bi tænkte straks på
det og på, at meget kunne man sige
om Bierne, de kunne være ureglemen-
terede, og de kunne glemme kontin-
gent og være syv lange og syv brede
om at tager prøver, som andre tog i
lobet af ingen tid — men hun stolede
på dem som på sig selv, og ingen
skulle ustraffet tyvte hendes patrulje!
„Det vanskelige er jo,“ sagde hun tø-
vende, „at frk. Nommesen er så gam-
mel, hun kan tro, at hun har haft de
penge i sin pung, hun kan måske lige
have betalt et eller andet med dem,
og da hun finder den tomme pung,
tror hun straks det værste. Men det
er i hvert fald sikkert,“ fortsatte hun,
og der luede en fjendtlig vrede i hen-
des øjne — „at vi helmer ikke i pa-
truljen, for den mistanke, som i dag
er blevet slynget imod os, er hævet!“
Hun rejste sig, og det samme gjorde
hele patruljen. Trospeter folte dem
som en blok, desværre som en kende
fjendtlighedsindt blok.“ Ja, jeg skal jo
gøre, hvad jeg kan for at hjælpe jer,“
sagde hun stille og modløs, „jeg ved
bare ikke lige nu, hvad vi skal finde
på.“ „Det skal vi nok finde ud af,“
sagde Lyse Bi og slog en lille bitte
smule med nakken. „Ja, så farvel da,“
sagde Trospeter, og hun så sig lidt
forknyt omkring, men mødte kun
fjendtlige ansigter; „jeg ønsker jer
held og lykke til, og hvis der er no-
get, jeg kan hjælpe jer med, må I
bare sige til.“ Bierne så hende gå lidt
duknakk ned ad den Nommesenske
havegang. Og først da hun var helt
ude på vejen, begyndte de alle at
råbe i munden på hinanden.

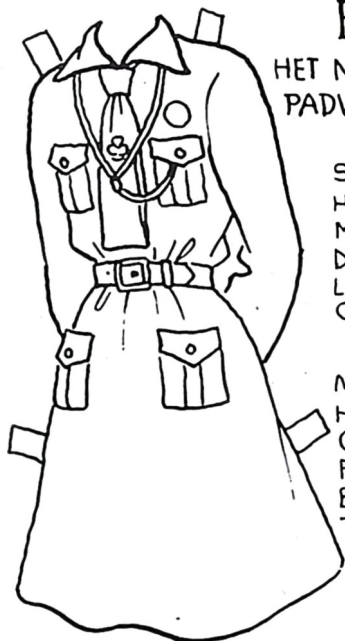
„Jeg synes, vi skal melde os ud alle-
sammen,“ råbte Lis. „Nej, det var da
det dumme, vi kunne gøre,“ fnyste
Bi foragtligt, „så må da alle tro, vi
har dårlig samvittighed.“ Lis råbte
noget om hendes onkel, der var poli-
tibetjent og havde en politihund. Me-

rete begyndte at græde ubehersket og
med store snoft og hiv, og Karin og
Irene, der ellers var langt inde i en
droftelse af, hvordan man fandt en
passende detektiv, fik i stedet travlt
med at lede efter lommestørklæder og
med at trøste. Bi gav sig til at hamre
på en urskovstrømme, som det på det
bestemteste var forbudt at røre ved
— selv under store sindsbevægelser,
da den kunne drone, så det hortes
over 7 tonder land urskov. Kun Tru-
de bevarede sin ro. „Det nytter ikke,
vi bliver så ophidsede,“ og hun måtte
gentage det flere gange, for hun
kunne skaffe sig ørenlyd. „Det nytter
ikke noget, vi bliver så ophidsede, vi
må da hellere lægge en plan.“

Lyse Bi vendte sig arrigt imod hen-
de: „Hvilken plan lægger man, når
man er under mistanke for tyveri og
ikke har den ringeste chance for at
bevise, at man ikke har begået et ty-
veri for otte dage siden?“ Trude pud-
sede brillerne og tænkte sig om og
sagde på sin grundige måde: „Det er
jo netop det. Formodentlig kan det
aldrig bevises, at vi ikke har taget de
penge. Måske har de aldrig været
der. Måske er de, som Bi allerede har
foreslået, lige blevet udbetalt til en
regning, og frk. Nommesen har glemt
det bagefter. Det, som man *måske*
kunne opnå var, at frøkenen uden be-
viser lod sig overtale til at tro, at
hvor pengene end var henne, så var
det ikke os, der havde taget dem. Jeg
ved ikke, om det er nogen god idé
at tilbyde hende 20 kr. ud af vore
sammensparede teltpenge til erstat-
ning. Jeg indrømmer, det kan være,
det er en helt gal idé, og at det bare
får hende til tro, at det er vor dår-
lige samvittighed, der får os til at
bringe hende pengene. Ja, hvad me-
ner I?“

Ja, det var ikke så nemt at finde
ud af, hvad hver og en mente, for
der opstod en råben, der ikke gav
urskovstrømmen noget efter i larm.
Først da alle havde råbt sig hæse,
stod der en mere saglig diskussion
mellem patruljens trods alt mere be-
sindige hoveder, Lyse Bi og Trude.

(Fortsættes i næste nr.).

HOLLAND

HET NEDERLANDSCHE
PADVINDSTERSGILDE

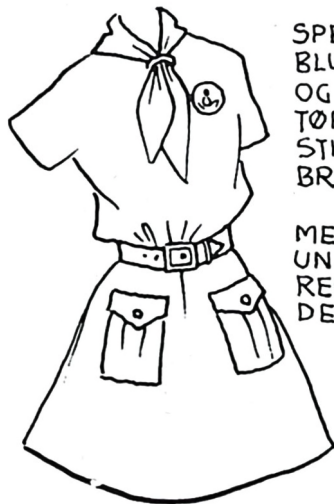
SPEIDER:
HAT OG UNIFORM
MØRKEBLÅ, TØRKLÆ-
DE LYSEBLÅ,
LÆDERBÆLTE, SKO
OG STR. SORTE.

MEISE:
HUE BRUN MED
GUL STRIBE, UNI-
FORM, SKO OG STR.
BRUNE, LÆDERBLT.
TØRKLÆDE GULT.

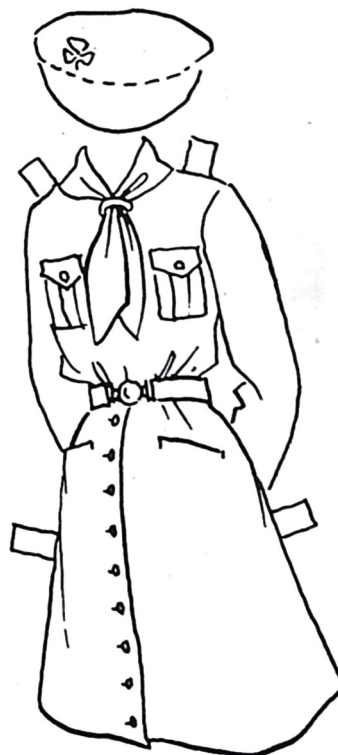
LUXEMBOURG

ASSOCIATION
DES GIRL GUIDES
LUXEMBOURGEOISES

SPEJDER:
BLUSE KHAKI, HUE
OG SKØRT BRUNT,
TØRKL. MØRKEBR.
STR. BEIGE, SKO
BRUNE.

MEISE:
UNIFORM KHAKI,
RESTEN SOM SPEJ-
DER.

NOVEMBER MÅNED 1954

Hvad skal vi have på i vinter?

Depotet har den ideelle

skole-, sports- og spejderfrakke

i marineblå kamgarngabardine med stærkt silkefoer.

str. 8-10-12 år	120,50-124,75-129,50
str. 14-16 år	137,75-146,25
str. 40-42	151,25-155,75
str. 44-46	163,00-167,50

Til kolde dage er det rart med et *ekstra foer*, der kan knappes på. I str. 8-16 år leveres det i teddybear til 47,50-62,50 eller i ternet uld 31,75-35,75
I str. 40-46 leveres det i ternet uld med eller uden ærmer.
Pris med ærmer 56,00
Pris uden ærmer 37,50

Handsker og vanter

Mørkeblå, uldne luffer	str. 6-9	4,50-5,40
Mørkeblå, uldne handsker	str. 5-9	5,75-8,15
Hvide, uldne handsker	str. 4-9	6,25-8,40
Hvide maccohandsker	str. 3-9	5,65
Hvide, fine, svære handsker	str. 6-8	7,00-7,25

Mørkeblåt, håndvævet halstørklæde

i fin blød uld 9,65

Mørkeblå benklæder

Svær macco, str. 5-46 ... 3,25-5,10
Tråd og silke, str. 6-44... 4,85-7,00
Uldne, stærk og varm kvalitet,
str. 5-6-7 8,65-9,25-10,50
str. 42-44-46... 10,75-11,00-12,00

Lange overtræksbenklæder

Mørkebrune, heluldne, ideelle til
cyklebrug.
str. 8-10-12-16 år ... 15,50-16,75
19,25-22,75
str. 42-44 27,25

Lange strømper

Børnestrømper, str. 7-9½ 6,50-9,00
Nylonstrømper, str. 8-10 9,85
Crepe-nylonstrømper 15,85
Mønstr. uldstrømpe, str. 9-10 9,75

Tværsække

i depotets gode modeller
m. 1 rum 9,75
m. 2 rum, 1 eller 2 lyn-
låse 14,75-15,75
m. 2 rum, 2 lynlåse,
cromgarvede remme 18,25

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø . Tlf. Øb. 8383 . Giro 406 73

Depotets åbningstider: 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION og EKSPEDITION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 86000

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til posthuset den 1. november